

Aldanış Kaç Kez Aldandın Ey Nefsim Dünyada

– safdeha · 27 Ocak 2016

100*50 santimetrekarelik bir toprak parçası üzerinde diz çökmüş oturuyorum. Oturduğum yerin kenarlarında cansız bir ışık var ve her yer öylesi karanlık. Elimi uzatıyorum karanlığa fakat bir boşluk hissi alıyorum. Toprak çöl kumları gibi ve yumuşacık hissediyorum. Sanki hareket etsem kayacakmışım gibi hissediyorum. Ne koku var ne ses nede bir canlı izi. İçimde tarifsiz bir korku beni titretiyor. Nereden geldim diyorum buraya. Hiçbir iz yok buraya geldiğim yönünde! Her yer zifiri karanlık, ortam ne sıcak ne soğuk, aslında bu beni pek ilgilendirmiyor...

Bağırıyorum.

Yardım istiyorum

Ağlıyorum

Nafile...

Sanki beynim durmuş, ne geçmiş geçiyor gözümün önümden nede geleceği düşünecek bir mecalim var. Öylesine aciz ve fakirim. Bütün alışkanlıklarım putlarımı gömüyorum ve karanlıkta yok ediyorum. Öylesine dua ediyorum ki... Yaşadığım hayat boyunca, bu kadar net bir durum ile dua etmediğimi düşünüyorum. Ne sevdiklerim aklımda, ne düşmanlarıma haset ve kin güdüyorum. Öylesine bencilim ki, bu durumdan kurtulmanın yollarını arıyorum. Her an meçhul ve ne olacağım bilinmez bir sonsuzu hissetmek var ya... Geleceğimi bilmemek beni kahrediyor. Yüreğim hiç bu kadar çılgınca çarpmamıştı. Birden aklıma geliyor. "Yoksa ben öldüm mü?" ölümü hep böyle anlatırlardı diyorum. Eğer öldüysem nerede sorgu melekleri? Ölmüş olamam diyorum. Zamanı bilmiyorum. Hiçbir şey dünyalık görüntü içinde değil. Peki, nedir öyleyse bu sınav?

Aldanışlarımı düşünüyorum. Dalgalara dokunan güneş ışınları-göz kırışıları gibi, yaşarken çok uzun gibi gelen bittiğinde beni mahveden, doğal mimarimi bozan ne dalgaları onlar. Deniz gibi, her dalgadan sonra başka dalgalar... Bıkıp usanmadan, geçen ömre aldırılmadan tekrar ettiğim aldanışlar... Onlardan hiçbir şey yok şimdi yanımda. Olsun diye yalvarmıyorum ki! Buradan kurtulayım bir tek diyorum. Eğer kurtulursam tam bir kul olma sözü veriyorum! Öyle bir yakarış ki, bedenimi bile düşünmüyorum. Uyuşan ellerimi, dudaklarımı, ayaklarımı hissetmiyorum. Yemek yeme, nefes alma, dokunma yeteneklerim öylesine hızla ölüyor.

Kartalın/ayının pençelerinde

Hissi var öylesi zayıf serçelerinde

Her yerim kesiliyor, yenmek için

Üzerine tuz ekiliyor, susuzluk yanımlığına

Sarıyorum kulluk bohçalarına

Zikrin samimi kanmışlığında...

Suratımda patlıyor öylesine şiddetli bir şamar. Karanlık aralanıyor, yatağım şekilleniyor gözlerimde yavaşça... Konuşamıyorum, titriyorum. Eřimin sesi geliyor kulaklarıma, yüce Resul'ün(sav) Nur dağından gelip de Hatice Anamızın teselli ettiği sesine benzer bir ses... Samimi, içten ve sevgi dolu! "Yaşıyorum..." diye bağırmışım. Eřim sonraları böyle diyor. Gördüğüm bir rüya, hissettiğim bir uyarı... Böyle yorumluyorum, yorumluyorlar. Birkaç gün etkisinde kalıyorum. Geceleri uyuyamıyorum. O görüntüyü asla görmek ve yaşamak istemiyorum bir daha. Ölüye üç gün ağlar derler ya... Sonraları unutuyorum o yaşadıklarımı. Dalgaların güneş ışıklarına giriyor yeniden yaşam ve aldanışlar devam ediyor göz kırpışlarında. Artık uzun uykular uyuyorum. Sanki o rüyayla savaşırcasına!

Hangi insana bu uyarı verilmiyor ki... Dertle, yoklukla, rüyalarla... Ama dünya bir talan yeri ve aldanışlar her an devam ediyor.

Aldanmayanlardan olmak dileęiyle...

Saffet KURAMAZ